

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক যথার্থভাৱে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে তোমালোকৰ চেহেৰা সদায় দীপ্তিমান আনন্দময় হৈ থাকিব”

প্ৰশ্ন: স্মৃতিত বহাৰ বিধি কোনটো আৰু তাৰ পৰা কি কি লাভ হয়?

উত্তৰ: যেতিয়া স্মৃতিত বহা তেতিয়া বুদ্ধিৰে সকলো পেছাগত কাম-কাজ আদিৰ পঞ্চেয়াত (মেৰপাক) পাহৰি নিজক দেহী (আত্মা) বুলি বুজা। দেহ আৰু দেহৰ সম্পৰ্ধৰ জাল বৰ বিশাল, সেই জালক গিলি (সামৰি) দেহ-অভিমানৰ পৰা উপৰাম হৈ যোৱা অৰ্থাৎ তুমি মৰিলা মানে তোমাৰ কাৰণে জগতখন মৰি গ’ল। জীৱন্তে সকলোবোৰ পাহৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিত থকা, এয়া হ’ল অশৰীৰী অৱস্থা, ইয়াৰ দ্বাৰা আত্মাৰ মামৰ আঁতৰি যাব।

গীত: ৰাত কে ৰাহি থক্ মত্ জানা... (নিশাৰ পথিক ভাগৰি নপৰিবা....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাৎৰাত বহি আছে, যাক কোৱা হয় যোগাভ্যাস বা শান্তিত বহি আছে। কেৱল শান্তিত নবহে, কিবা কৰি আছে। স্বৰ্ধমত স্থিত হৈ আছে। কিন্তু যাৎৰাতো আছা। এই যাৎৰা শিকাওঁতা পিতাই লগত লৈও যায়। তেওঁলোক হৈছে পাখিৰ বৰাহমণ, যিয়ে লগত লৈ যায়। তোমালোক হৈছা আত্মিক বৰাহমণ, বৰাহমণৰ বৰ্ণ অথবা কুল বুলি ক’ব। এতিয়া সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাৎৰাত বহি আছা অন্য সৎসংগত বহিলে গুৰুৰ স্মৃতি আহিব। গুৰু আহি প্ৰৱচন শুনাব। সেয়া হ’ল সকলো ভক্তিৰ্মাগ। এয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাৎৰা, যাৰ দ্বাৰা বিৰ্কম বিনাশ হয়। তোমালোক স্মৃতিত বহা, মামৰ অৰ্থাৎ পাপ আঁতৰাবলৈ। পিতাৰ নিৰ্দেশনা হৈছে স্মৃতিৰে পাপ আঁতৰি কিয়নো পতিত-পাৱন মইহে হওঁ। মই কোনোবাই স্মৰণ কৰা বাবে নহোঁ। মোৰ অহাটোও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেতিয়া পতিত সৃষ্টি সলনি হৈ পৱিত্ৰ সৃষ্টি হ’বৰ হয়, আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম যিটো প্ৰায় লোপ হৈ গ’ল, তাৰ প্ৰতিষ্ঠা পুনৰাই বৰহমাৰ দ্বাৰা কৰে। যিগৰাকী বৰহমাৰ কাৰণেহে বুজাইছে – বৰহমাৰ পৰা বিষ্ণু চেকেণ্ডত হয়। আকৌ বিষ্ণুৰ পৰা বৰহমা হ’বলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগে। এয়াও বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক যি শূন্ৰ আছিল, এতিয়া বৰাহমণ বৰ্ণত আহিছা। তোমালোক বৰাহমণ হ’লে তেতিয়া শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা তোমালোকক এই স্মৃতিৰ যাৎৰা শিকায়, খাদ আঁতৰাবৰ কাৰণে। এই ৰচনাৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়াতো বুজিলা। ইয়াত কোনো দেৰি নহয়। এতিয়া হয়ো যথায়থ কলিযুগ। তেওঁলোকে কেৱল কয় – কলিযুগৰ এতিয়া আৰম্ভণি আৰু পিতাই কয় কলিযুগৰ অন্ত। ঘোৰ অন্ধকাৰ। পিতাই কয়, তোমালোকক এই সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজাওঁ।

তোমালোক সন্তানসকল ৰাতিপুৱা যেতিয়া ইয়াত বহা তেতিয়া স্মৃতিত বহিব লাগে। নহ’লে মায়াৰ ধুমুহা আহিব। পেছাগত কাম-কাজৰ ফালে বুদ্ধিযোগ যাব। এয়া সকলো বাহিৰৰ পঞ্চেয়াত (মেৰপাক) নহয় জানো। যেনেকৈ মকৰাই কিমান জাল পাতে। সকলোবোৰ গিলিও পেলায়। দেহৰ কিমান জঞ্জাল আছে। ককা, খুড়া, মামা, গুৰু গোঁসাই... কিমান জাল দেখিবলৈ পোৱা যায়। দেহসহিত সেই সকলোবোৰ গিলিব লাগে। অকল দেহী (আত্মা) হ’ব লাগে। মনুষ্যই শৰীৰ এৰে – তেতিয়া সকলোবোৰ পাহৰি যায়। তুমি মৰিলা মানে তোমাৰ কাৰণে জগতখন মৰি গ’ল। এয়াতো বুদ্ধিত জ্ঞান আছে যে এই সৃষ্টি নাশ হ’ব। পিতাই বুজায় – যাৰ মুখ নোখোলে তেওঁলোকে কেৱল স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ এওঁ (বৰহমাই) পিতাক স্মৰণ কৰে। কইনাই পতিক (স্বামীক) স্মৰণ কৰে কিয়নো পতি পৰমেশ্বৰ হৈ যায়, সেইকাৰণে পিতাৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰি পতিৰ ফালে গুচি যায়। এওঁতো পতিসকলৰো পতি, দৰা (বৰাইডপ্ৰুম) নহয় জানো। তোমালোক সকলো হ’লা কইনা (বৰাইডস), ভগৱানৰ সকলোৱে ভক্তি কৰে। সকলো ভকত ৰাৱণৰ পহৰাত বন্দী হৈ আছে গতিকে পিতাৰ নিশ্চয় দয়া উপজিব নহয় জানো। পিতা দয়াশীল, তেওঁকেই দয়াশীল বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত গুৰুতো বহুত প্ৰকাৰৰ আছে। যিয়ে কিছু শিক্ষা দিয়ে, তেওঁক গুৰু বুলি কৈ দিয়ে। ইয়াততো পিতাই কাৰ্যতঃ ৰাজযোগ শিকায়। এই ৰাজযোগ পৰমাংমাৰ বাহিৰে কোনেও শিকাব নাজানিবই। পৰমাংমাহে আহি ৰাজযোগ শিকাইছিল। আকৌ তাৰ পৰা কি হ’ল? এইটো কোনেও গম নাপায়। গীতাৰ প্ৰমাণতো বহুত দিয়ে, কমবয়সীয়া কুমাৰীয়েও গীতা মুখস্থ কৰি লয়, তেতিয়া কিবা নহয় কিবা মহিমা হয়। গীতা ক’তো হেৰাই যোৱা নাই। গীতাৰ বহুত মহিমা আছে। গীতা জ্ঞানেৰেই পিতাই গোটেই সৃষ্টিক পুনৰুজ্জীৱিত (ৰিজুভেনেট) কৰে। তোমালোকৰ কায়া (শৰীৰ) কল্পতৰু, কল্পবৃক্ষৰ সমান অথবা অমৰ কৰি তোলে।

তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত থকা, বাবাৰ আহ্বান নকৰা। তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত থাকি নিজৰ উন্নতি কৰি আছা। পিতাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলিবলৈও চখ থাকিব লাগে। মই শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিহে ভোজন গ্ৰহণ কৰিম। তাৰমানে শিৱবাবাৰ লগত খায়। কাৰ্যালয়তো কিছু নহয় কিছু সময় পোৱা যায়। বাবালৈ লিখে, চকীত বহে তেতিয়া স্মৃতিত বহি যায়। বিষয়া (অফিচাৰ) আহি দেখে, তেওঁ বহি বহি বিভোৰ হৈ যায় অৰ্থাৎ অশৰীৰী হৈ যায়। কিছুমানৰ চকু বন্ধ হৈ যায়, কাৰোবাৰ খোলা থাকে। কোনোবা এনেকৈ বহে যেন একোৱেই নেদেখে। যেন বিভোৰ হৈ যায়। এনেকুৱা এনেকুৱা হয়। বাবাই ৰচী টানি ল’লে আৰু মতলীয়া হৈ বহি আছে। তেওঁক যদি সোধে যে তোমাৰ কি হ’ল? ক’ব – মইতো পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছিলোঁ। বুদ্ধিত থাকে মই বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। পিতাই কয়, আত্মা সচেতন হ’লে তোমালোক

মোৰ ওচৰলৈ আহি যাবা। তালৈ পৰিত্ৰ নোহোৱাকৈ জানো যাব পাৰিব। এতিয়া পৰিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব? সেয়া পিতাইহে ক'ব পাৰে। মনুষ্যই ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকে কিবা নহয় কিবা বুজি পালে তেতিয়া আনৰো কল্যাণ কৰিবা। তোমালোকে কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিবলৈ, পিতাৰ পৰিচয় দিবলৈ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে। ভক্তি মৰ্গতো “হে ঈশ্বৰ পিতা” বুলি কৈ স্মৰণ কৰে। ঈশ্বৰ পিতা দয়া কৰক। আহ্বান কৰাতো এটা অভ্যাস হৈ গৈছে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমান কল্যাণকাৰী কৰি তোলে। মায়াই সকলোকে কিমান অবোধ কৰি দিলে। লৌকিক পিতায়ো সন্তানৰ চলন ঠিক নেদেখিলে তেতিয়া কয় যে তুমিতো অবোধ। এটা বছৰতে পিতাৰ গোটেই সম্পত্তি উৰাই দিয়ে। গতিকে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতায়ো কয়, তোমালোকক কি কৰি তুলিছিলোঁ, এতিয়া নিজৰ চলনতো চোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা এইখন কেনেকুৱা আচৰিত খেল। ভাৰতৰ কিমান পতন হৈ যায়। ভাৰতবাসীৰ পতন। তেওঁলোকে নিজক এনেকৈ নুবুজে যে আমি পতিত হ'লোঁ, আমি কলিযুগী তমোপ্ৰধান হ'লোঁ। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল অৰ্থাৎ মনুষ্য স্বৰ্গবাসী আছিল, সেইসকল মনুষ্যই এতিয়া নৰকবাসী। এই জ্ঞান কাৰোৰে নাই। এই বাবায়ো নাজানিছিল। এতিয়া বুদ্ধিত চমৎকাৰ হৈ গ'ল। 84 জন্ম লৈ লৈ চিৰিতো নিশ্চয় নামিব লাগিব, ওপৰলৈ উঠাৰ ঠাইও নাই। নামি নামি পতিত হ'ব লাগে। এইটো কথা কাৰো বুদ্ধিত নাই। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে, তোমালোকে পুনৰ ভাৰতবাসীক বুজোৱা যে আপোনালোক স্বৰ্গবাসী আছিল এতিয়া নৰকবাসী হ'ল। 84 জন্মও আপোনালোকে লৈছে। পূৰ্ণজন্মকতো মানে নহয় জানো। তেন্তে নিশ্চয় তললৈ নামিব লাগে। কিমান পূৰ্ণজন্ম লৈছা সেয়াও পিতাই বুজাইছে। এই সময়ত তোমালোকে অনুভৱ কৰা, আমি পাৱন দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ পুনৰ ৰাৱণে পতিত কৰিলে। পিতা আহি শূন্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ পঢ়াবলগীয়া হয়। পিতাক মুক্তিদাতা, মৰ্গ-দৰ্শক বুলি কয়, কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। এতিয়া সেই সময় সোনকালে আহিব যেতিয়া সকলোৱে গম পাব, চোৱা কিহৰ পৰা কি হৈ গ'ল! নাটক কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে, কাৰো সপোনতো নাছিল যে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হ'ব পাৰোঁ। পিতাই কিমান স্মৃতিত লৈ আহে। এতিয়া পিতাৰ পৰা উৎতৰাধিকাৰ ল'ব লাগে তেন্তে স্বীমতত চলিব লাগে। স্মৃতিৰ যাঁত্ৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা যে ধৰ্মযাজকসকল খোজকাঢ়িবলৈ যায়, কিমান শান্তিৰে (মৌন হৈ) যায়। তেওঁলোক যীশুখ্ৰীষ্টৰ স্মৃতিত থাকে। তেওঁলোকৰ যীশুখ্ৰীষ্টৰ প্ৰতি প্ৰেম আছে। তোমালোক আত্মিক পাণ্ডাসকলৰ প্ৰীতি বৃদ্ধি হৈছে পৰমপিতা পৰমাংমাৰ লগত। সন্তানসকলে জানে, পুৰুষাৰ্থৰ কৰম অনুসৰি কল্প পূৰ্বৰ দৰে ৰাজধানী নিশ্চয় স্থাপন হ'ব, যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি স্বীমতত চলিবা। পিতাইতো বহুত ভাল ভাল মত দিয়ে। তথাপিও প্ৰহচাৰী এনেকৈ বহি যায় যে স্বীমতত নচলেই। তোমালোকে জানা স্বীমতত চলিলেহে বিজয় হ'ব। নিশ্চয়তে বিজয় আছে। পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ মতত চলা। কিয় এনেকৈ ভাবা যে এই বৰহমাই মত দিয়ে? সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই ৰায় দিয়ে। তেওঁতো সেৱাৰেই মত দিব। কোনোৱে কয়, বাবা এইটো বেপাৰ কৰোঁনে? বাবাই কোনো এইবোৰ কথাৰ কাৰণে মত নিদিয়। পিতাই কয়, মই আহিছোঁ পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাৰ উপায় শুনাবলৈ, এইবোৰ কথাৰ কাৰণে নহয়। মোক আহ্বানো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক গতিকে মই তাৰ উপায় শুনোঁ, বহুত সহজ। তোমালোকৰ নামেই হৈছে গুপ্ত সেনা। তেওঁলোকে আকৌ অশ্বৰ বাণ আদি দেখুৱাইছে। কিন্তু ইয়াত বাণ আদিৰ কোনো কথা নাই। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মৰ্গ।

পিতা আহি সঁচা মৰ্গ দেখুৱায় - যাৰ দ্বাৰা আধাকল্প তোমালোক সৎযত্নলৈ গুচি যোৱা। তাত আন কোনো খন্ড নাথাকে। কাৰোবাক বুজালেও নামানে যে এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে যে কেৱল ভাৰতহে আছিল। যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, তেতিয়া আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। পুনৰ বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। তোমালোকে কেৱল নিজৰ পিতাক, নিজৰ ধৰ্মক, কৰ্মক পাহৰি গৈছা। যদি নিজক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি বুজিলেহেতেন তেন্তে লেতেৰা বস্তু একোৱেই নাখালেহেতেন। কিন্তু খায় কিয়নো সেই গুণ নাই সেয়েহে নিজক হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। নহ'লেতো লাজ পাব লাগে, আমাৰ প্ৰেৰণাসকল ইমান পৰিত্ৰ আৰু আমি এনেকুৱা পতিত হৈ গলোঁ। কিন্তু নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গ'ল। এতিয়া তোমালোকে নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক ভালদৰে জানি গ'লা। কিবা এনেকুৱা কথা থাকিলে তেন্তে তোমালোকে ক'ব পাৰা যে এইটো বিষয়ৰ ওপৰত পিতাই এতিয়াও কোৱা নাই। বচ। নহ'লে অকাৰণতে বিবুদ্ধিত পৰে। কোৱা, আমি পঢ়ি আছোঁ। সকলোবোৰ যদি এতিয়াই জানি লয় তেন্তে বিনাশ হৈ যাব। কিন্তু নহয়। এতিয়াও সময় আছে। আমি পঢ়ি আছোঁ। অন্তিমত সম্পূৰ্ণ পৰিত্ৰ হৈ যাম। পুৰুষাৰ্থৰ কৰম অনুসৰি মামৰ আঁতৰি গৈ থাকিব তেতিয়া সতোপ্ৰধান হৈ যাম। তেতিয়া এই পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ হৈ যাব। আজিকালি কয়ো যে পৰমাংমা ক'ৰবাত নিশ্চয় আহিছে। কিন্তু গুপ্ত। সময়তো যথাযথ বিনাশৰ নহয় জানো। পিতাহে মুক্তিদাতা, মৰ্গ-দৰ্শক যিয়ে উভতাই লৈ যাব, ম'হৰ দৰে মৰিব। এয়াও জানে, সকলোৱে একৰস হৈ স্মৃতিত নবহে। কোনোবা যথার্থভাৱে যোগযুক্ত হৈ থাকে, কাৰোবাৰ আধা ঘণ্টা, কাৰোবাৰ 15 মিনিট। কিছুমানতো এক মিনিটো স্মৃতিত নাথাকে। কোনোবাই কয় - মই গোটেই সময় পিতাৰ স্মৃতিত থাকোঁ, তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ চেহেৰা দীপ্তিমান হৈ থাকিব। অতিশ্ৰীয়া সুখ এনেকুৱা সন্তানসকলৰ থাকে। ক'তো বুদ্ধি ভৰমি নুফুৰে। তেওঁ সুখৰ অনুভূতি কৰিব। বুদ্ধিয়েও কয় এজন প্ৰেমিকৰ স্মৃতিত বহি থাকিলে কিমান মামৰ আঁতৰি যাব। তেতিয়া অভ্যাস হৈ যাব। স্মৃতিৰ যাঁত্ৰাৰে তোমালোক সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান, সৰ্বদা সম্পত্তিৱান হৈ যোৱা। চক্ৰও স্মৃতিত আহি যায়। কেৱল স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতে পৰিশ্ৰম হয়। বুদ্ধিত চক্ৰও ঘূৰি থাকিব।

এতিয়া তোমালোক মাস্টাৰ বীজৰূপ হোৱা। স্মৃতিৰ লগতে স্বৰ্গদৰ্শন চক্ৰও ঘূৰাব লাগে। তোমালোক ভাৰতবাসী প্ৰকাশ কুঞ্জ হোৱা। আধ্যাত্মিক প্ৰকাশ কুঞ্জ সকলোকে ঘৰৰ মৰ্গ-দৰ্শন কৰা। সেয়াও বুজাব লাগে নহয় জানো। তোমালোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুওৱা সেয়েহে তোমালোক হৈছা আধ্যাত্মিক প্ৰকাশ কুঞ্জ। তোমালোকৰ স্বৰ্গদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰি থাকে। নাম লিখিব লাগে গতিকে

বুজাবলগীয়াও হয়। বাবাই বুজাই থাকে, তোমালোক সন্মুখত বহি আছা। যিসকল প্ৰিয়তমৰ লগত আছে তেওঁলোকৰ কাৰণে সন্মুখত জ্ঞানৰ বৰ্ষা। সকলোতকৈ বেছি আনন্দ সন্মুখত থকাৰ। তাৰপাছত দ্বিতীয় নম্বৰত হৈছে ‘টেপ’। তৃতীয় নম্বৰত মূৰুলী। শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা সকলো বুজায়। এৰোঁতো (বৰহমায়াতো) জানে নহয় জানো। তথাপি তোমালোকে এনেকৈয়ে বুজা যে “শিৱবাবাই কয়”, এইটো নুবুজাৰ কাৰণে বহুত অৱজ্ঞা কৰে। শিৱবাবাই যি কয়, সেয়া কল্যাণকাৰীয়েই হয়। যদি অকল্যাণে হৈ যায়, সেয়াও কল্যাণৰ ৰূপত সলনি হৈ যাব। ভাল বাবু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ প্ৰতিটো নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলি নিজৰ উন্নতি কৰিব লাগে। এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰীতি ৰাখিব লাগে। স্মৃতিত থাকিয়েই ভোজন ৰান্ধিব আৰু খাব লাগে।

(2) আধ্যাত্মিক প্ৰকাশ কুঞ্জ হৈ সকলোকে মুক্ত-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। পিতাৰ সমান কল্যাণকাৰী নিশ্চয় হ’ব লাগে।

বৰদান: এজন পিতাৰ মাজতে গোটেই সংসাৰৰ অনুভৱ কৰোঁতা বেহদৰ বৈৰাগী হোৱা
বেহদৰ বৈৰাগী তেৱেঁই হ’ব পাৰে যিয়ে পিতাকেই নিজৰ সংসাৰ বুলি ভাবে। যাৰ পিতাই সংসাৰ তেওঁ নিজৰ সংসাৰতেই থাকিব, বেলেগলৈ নাযাবই নহ’লে সহজে কাষৰীয়া হৈ যাব। সংসাৰত ব্যক্তি আৰু বৈভৱ সকলো আহি যায়। পিতাৰ সম্পত্তি মানে নিজৰ সম্পত্তি - এইটো স্মৃতিত থাকিলে বেহদৰ বৈৰাগী হৈ যাব। কাৰোবাক দেখিও নেদেখিব। দেখাই নিদিব।

স্লেগান: শক্তিশালী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ একান্ত আৰু ৰমণীয়তাৰ সন্তুলন ৰাখা।

!! ওঁম্ শান্তি !!